

Arrest

nr. 199 755 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-Y. CARLIER
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat J.-Y. CARLIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat zijn vader mishandeld en ontvoerd werd omwille van zijn functie ten tijde van Saddam Hussein. Verder legt verzoeker verklaringen af die geen verband houden met zijn vorige asielaanvraag. Hij stelt dat hij op 7 mei 2015 werd ontvoerd en gefolterd door de sjiiitische militie Saraya al Salam omdat hij alcohol aan het drinken was, soenniet is en omwille van het vroegere werk van zijn vader, en dat zijn huis op 28 februari 2017 in brand werd gestoken door diezelfde militie. Hij heeft deze problemen niet aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag op aanraden van andere Irakezen in het opvangcentrum. Zij raadden hem aan hierover niets te vertellen omdat hij anders misschien verraden zou worden in Irak. De Irakezen in kwestie keerden ondertussen vrijwillig terug naar Irak.

In het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 23 maart 2017.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zes kleurenprints van foto's van een vernielde woning, een kopie van de eigendomsakte van het huis (d.d. 01/08/2008), een kopie van een Iraaks medisch attest (d.d. 08/05/2015) en een origineel Belgisch medisch attest (d.d. 24/04/2017), een kopie van zijn Iraakse identiteitskaart en een kopie van zijn Iraakse nationaliteitsbewijs.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 184 263 van 23 maart 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

4.3. De Raad merkt op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij de asielinstanties in het onthaalland in vertrouwen neemt en dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of rechtsreeks betrekking hebben op de reden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag zijn ontvoering en foltering niet heeft vermeld, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten.

In de mate verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Waar verzoeker aanhaalt dat de arts duidelijk heeft kunnen vaststellen, op basis van zijn expertise, dat zijn littekens en brandwonden door geweld en foltering tot stand zijn gekomen, merkt de Raad op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Daarnaast merkt de Raad op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoeker merkt voorts op dat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen op de plaats waar hij brandwonden zou hebben opgelopen, verkeerd zou vertaald hebben (benen/voeten). Verzoeker verwijst hierbij naar de stukken 3 (vertaling van een woord) en 4 (foto's van voeten) gevoegd als bijlage

aan zijn verzoekschrift. Daargelaten de discussie of de tolk een verkeerde vertaling zou hebben gemaakt, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag zijn ontvoering en foltering niet heeft vermeld wat de geloofwaardigheid van deze feiten ernstig ondermijnt. Bovendien kan nooit met volledige zekerheid gesteld worden wat de oorzaak van deze opgelopen verwondingen zou zijn. Bijgevolg doen de stukken 3 en 4 geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissing.

Met een aanvullende nota maakt verzoeker een fotokopie van het overlijdensattest van zijn vader, met bijhorende vertaling, over. De Raad merkt op dat het door verzoeker bijgebrachte stuk slechts een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vevat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De argumentatie in het verzoekschrift met een selectieve lezing van de informatie vevat in het administratief dossier kan voorgaande appreciatie niet ombuigen en is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Bagdad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct zou zijn.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 november 2017, voert verzoekende partij aan dat zij de nieuwe feiten die zij thans aanhaalt niet heeft verteld in haar eerste asielaanvraag en dat zij duidelijk de reden heeft gegeven waarom zij dit toen niet vertelde, met name omdat andere asielzoekers dit afgeraden hadden. Verzoekende partij wijst er voorts op dat uit het medisch attest blijkt dat zij werd gefolterd en zij minstens door het CGVS moest ondervraagd worden over deze ernstige verwondingen aan haar benen en voeten. Verzoekende partij heeft ook een overlijdensakte van haar vader ingediend.

Waar verzoekende partij stelt dat zij de nieuwe feiten die zij thans aanhaalt niet heeft verteld in haar eerste asielaanvraag en dat zij duidelijk de reden heeft gegeven waarom zij dit toen niet vertelde, met name omdat andere asielzoekers dit afgeraden hadden, merkt de Raad nogmaals op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij de asielinstanties in het onthaalland in vertrouwen neemt en dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of rechtsreeks betrekking hebben op de reden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Voorts heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende vastgesteld omtrent deze nieuwe feiten: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt aangaande de gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, i.c. dat u op 7 mei 2015 werd ontvoerd en gefolterd door de sjjiitische militie Saraya al Salam (SAS) omdat u alcohol aan het drinken was, soenniet bent en omwille van het vroegere werk van uw vader, en dat uw huis op 28 februari 2017 in brand werd gestoken door diezelfde militie, moet voorts worden benadrukt dat deze niet overtuigen.*

Zo is het eerstens niet aannemelijk dat u uw persoonlijke problemen, i.c. uw ontvoering en foltering, pas in het kader van uw tweede asielaanvraag voor het eerst vermeldde. Zowel tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), als tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, sprak u enkel en alleen over de problemen die uw vader heeft gekend. Zowel op de DVZ als op het CGVS werd op het einde van het interview steeds gevraagd of u nog iets wilde toevoegen (CGVS vragenlijst 1e AA, vraag 7 en CGVS 1° AA, d.d. 16/08/2016, p. 12). U antwoordde steeds van niet. Op het CGVS werd u bovendien letterlijk gevraagd of alles wat u meemaakte te maken had met uw vader, wat u bevestigde. Over problemen omwille van uw soenniet-zijn en het feit dat u alcohol dronk, rept u met geen woord (CGVS 1e AA, d.d. 16/08/2016, p. 8). Bovendien beweerde u dat de ontvoering van uw vader de directe aanleiding was van uw vertrek uit Irak (CGVS 1e AA, d.d. 16/08/2016, p. 10). Tijdens uw eerste asielaanvraag heeft u het nergens over eigen persoonlijke problemen die u in Irak zou gekend hebben en die mee aan de basis zouden liggen van uw beslissing uw land van herkomst te verlaten. Dit is niet aannemelijk. Echter, van iemand die internationale bescherming verzoekt omwille van een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging, mag uiteraard verwacht worden dat hij alle problemen die hij heeft gekend vermeldt en een volledig zicht biedt op zijn persoonlijke situatie, zodoende de commissaris-generaal de kans te geven in uw hoofde een correcte beslissing te kunnen nemen.

U kreeg bovendien een nieuwe kans om eerlijk te zijn over wat u werkelijk was overkomen in het kader van uw beroepsprocedure. Uw advocaat diende op 9 november 2016 een verzoekschrift in waarin hij nieuwe elementen had kunnen opnemen. Dit gebeurde echter niet. U had ook nieuwe elementen ten berde kunnen aanbrengen wanneer ter zitting bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 15 februari 2017. Ook dit deed u niet. Uw advocaat haalde in zijn verzoekschrift nochtans wel het aspect van ‘persoonlijke visering’ aan. Zo vocht hij het argument van het CGVS aan waarin het stelde dat u niet persoonlijk gevisieerd werd, en verwees hij daarbij naar de drie kogels die samen met de dreigbrief werden afgeleverd, één kogel per mannelijk gezinslid. Dat u zelfs op het moment dat uw advocaat de RvV ervan poogde te overtuigen dat u wél persoonlijk gevisieerd werd, geen aanstalten maakte om uw vermeende ontvoering en foltering uit te doeken te doen, is allerminst aannemelijk in geval van een waarachtig verhaal.

Dat andere Irakezen in het opvangcentrum u hadden afgeraden de volledige waarheid te vertellen, is geenszins een overtuigende verschoning. Ten eerste bent u hierover erg vaag. U stelde dat de Irakezen uit het opvangcentrum hadden aangeraden te zwijgen op het CGVS over uw persoonlijke problemen omdat u anders waarschijnlijk verraden zou worden in Irak. Door wie u verraden zou worden, kon u niet

verduidelijken. Dat hadden zij niet u verteld, zo verduidelijkte u (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Dat u geen verdere informatie gevraagd zou hebben wanneer iemand u waarschuwde dat u in Irak verraden zou worden, is uiteraard erg onwaarschijnlijk. Ten tweede is het helemaal niet geloofwaardig dat u enerzijds vreesde verraden te worden door uw verhaal op het CGVS te vertellen, maar anderzijds uw verhaal wel aan Irakezen uit het opvangcentrum vertelde. Indien u vreest verraden te worden in Irak, is het uiteraard niet logisch dat u uw verhaal wel zou vertellen aan Irakezen, die sowieso nog banden hebben met hun land van herkomst. U verklaarde daarenboven dat deze Irakezen ondertussen vrijwillig terugkeerden naar Irak (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15), hetgeen het uiteraard nog bevreemdender maakt dat u uw verhaal wel aan hen maar niet aan de Belgische autoriteiten, waarvan u internationale bescherming verzoekt, zou hebben verteld.

Het feit dat u uw ontvoering en foltering nooit eerder vermeld heeft, doet, gezien de talrijke kansen die u gekregen heeft, alvast ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Dat u uw ontvoering en foltering niet op de DVZ, niet op het CGVS en niet op de RvV durfde bekend te maken maar dit twee maanden na het arrest van de RvV plots wel durfde te doen in het kader van een tweede asielaanvraag, doet eerder vermoeden dat u in een nieuwe poging een statuut te verkrijgen een nieuw element verzon en doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas." Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze pertinente vaststellingen.

Verzoekende partij haalt aan dat uit het medisch attest blijkt dat zij werd gefolterd. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Waar verzoeker aanhaalt dat de arts duidelijk heeft kunnen vaststellen, op basis van zijn expertise, dat zijn littekens en brandwonden door geweld en foltering tot stand zijn gekomen, merkt de Raad op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Daarnaast merkt de Raad op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen." Via een aanvullende nota heeft verzoekende partij nog een medisch attest voorgelegd. De Raad merkt op dat uit dit medisch attest enkel blijkt dat de huisarts verzoekende partij heeft onderzocht en de huisarts een aantal letsels heeft vastgesteld bij verzoekende partij. Bijgevolg doet dit medisch attest geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Waar verzoekende partij verder aanhaalt dat zij minstens door het CGVS moest ondervraagd worden over deze ernstige verwondingen aan haar benen en voeten, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "In de mate verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen)." Verzoekende partij haalt bovendien niet aan welke zaken zij bijkomend op het CGVS eventueel nog zou hebben verteld omtrent haar verwondingen en op welke wijze deze zaken enige invloed zouden kunnen hebben gehad op de besluitvorming van de commissaris-generaal.

Met betrekking tot de overlijdensakte van haar vader, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Met een aanvullende nota maakt verzoeker een fotokopie van het overlijdensattest van zijn vader, met bijhorende vertaling, over. De Raad merkt op dat het door verzoeker bijgebrachte stuk slechts een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.”* Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS